

РЕШЕНИЕ

№ 987

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 05.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5362** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно - процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от Я. И. Р., чрез адв.И. Б., САК със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] с която е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) с адрес [населено място], [улица]I № 5 за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 350 лв., изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 18 – 4332 – 000182 от 05.02.2018г. на началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменено с влязло в сила на 08.05.2019г. съдебно решение от 05.04.2019г. по н.а.х.д. № 4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав.

В исквата молба се твърди, че 350 лева са заплатени за адвокатско възнаграждение за защита и представителство по н.а.х.д. № 4655/2018г. по описа на СРС, НО, 136 – ти състав. Сумите подлежат на обезщетение, при наличие на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ. Наказателно постановление № 18 – 4332 – 000182 от 05.02.2018г. на началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР е отменено като неправилно и незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение. От него са причинени имуществени вреди, доказани с договор за правна защита и съдействие, удостоверяващ платеното в брой адвокатско възнаграждение. Вредите са в пряка и непосредствена причинна връзка с отменения

акт. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от упълномощен процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, в писмен отговор на исковата молба и чрез упълномощения си процесуален представител в хода на съдебното производство оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Счита, че не се доказва извършено плащане на адвокатското възнаграждение. Отделно от това твърди, че защитата не е задължителна, разноските в производството не следва да се претендират по реда на ЗОДОВ. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Възразява и срещу размера на адвокатското възнаграждение в настоящето производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Прокурор Ю. от СГП дава заключение, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С влязло в законна сила на 08.05.2019г. съдебно решение от 05.04.2019г. по н.а.х.д. № 4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав е отменено наказателно постановление № 18 – 4332 – 000182 от 05.02.2018г. на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на ищеца на основание чл.179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 174, ал.1, т.2 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 1000 лева и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение по чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

За да организира защитата си по обжалване на НП по н.а.х.д. № 4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав ищецът е упълномощил адв. И. Б., САК като е сключил с нея договор за правна помощ от 22.02.2018г. /л.6 от н.а.х.д. №4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав/, видно от който, платената сума за процесуално представителство и съдействие по делото пред СРС е в размер на 350 лв. В договора е посочено, че сумата е заплатена в брой при подписването му. Договорът е приложен към н.а.х.д. № 4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав. Приет е като доказателство в настоящето съдебно производство и не е оспорен от ответника. По делото от страна на адв. Б. е изготвена и депозирана жалбата срещу наказателно постановление № 18 – 4332 – 000182 от 05.02.2018г. на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Проведени са две съдебни заседания – на 01.10.2018г. и на 03.12.2018г. с участието на упълномощения процесуален представител.

От правна страна:

Искът е допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него- СДВР, тоест срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. /чл.205 АПК/.

Разгледан по същество е основателен.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: претърпяна вреда – имуществена; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни

лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност.

Преди всичко, следва да се отбележи, че ЗОДОВ е приложим за вреди от отменени наказателни постановления, тъй като нормата на чл. 1 от закона не поставя изисквания какъв да е отменения акт, стига той да е незаконосъобразен, да е акт на държавен или общински орган и да е резултат от административна дейност.

Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административнонаказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо, че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган, представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателно правни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнение на нормативно възложени задължения, от упражняване на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. /ТР от 19.05.2015г по т.д.2/ 2014г./ Административната дейност е изпълнителна дейност и наред със съдебната и законодателната дейности, е основна проява на държавната власт. Дейността по налагане на административните наказания, свързана с издаване на наказателно постановление, както и извършените в нейните рамки действия или бездействия, се отличава от правозащитната дейност, вредите от която подлежат на обезщетение по реда на чл. 2 от ЗОДОВ, именно по упражнената от административните органи в този конкретен случай изпълнителна /административна/ функция в рамките на държавната власт. Административният характер на дейността по издаване на наказателните постановления, както и на действията или бездействията по налагане на административните наказания, при или по повод на която са причинени вреди на гражданите или юридическите лица, определя правното основание на иска за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления, действия или бездействия като такова по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Следователно налице е първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ: отменен по съответния ред акт, приравнен на административен акт.

Налице са и останалите предпоставки – причинени на ищеца имуществени вреди и причинноследствена връзка между претърпените вреди и отмененото наказателно постановление. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство и защита от адвокат, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Според Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените

адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон. Както се посочи, видно от представения на л.б от н.а.х.д. №4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав договор за правна защита и съдействие от 22.02.2018г., ищецът Я. И. Р. е заплатил на адв. Б. адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв. Договорът служи като разписка за платената сума. Същият не е оспорен, поради което следва да се приеме, че с него се установява твърдяното в исковата молба плащане във връзка с процесното административнонаказателно дело, образувано по жалба против НП. Налице са безспорни доказателства, че пред съда ищецът е бил представляван и защитаван от адв. Б., за което е направил разходи и заплатил съответното възнаграждение. Тези обстоятелства са доказани от представения договор за правна помощ и от извършените от страна на адвоката процесуални действия. Договорът за правна помощ, сключен между адвокат и страна по делото, е с характер на договор за поръчка по смисъла на чл.280 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. С т. 1 от решението по т.д.№6/2012г. на ВКС е тълкувана хипотезата на наличен между страната и надлежно упълномощен адвокат писмен договор за правна защита и съдействие, в който размерът на адвокатското възнаграждение и начинът на плащане са договорени, като при плащане в брой приложеният към делото писмен договор има характер на разписка. Налице са безспорни писмени доказателства за осъществено процесуално представителство, защита и съдействие и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 350лв., с ясно посочено основание и размер. Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с горесцитираното НП, отменено по съдебен ред, поради което същото се явява вреда, по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред.

Съгласно ТР №1 от 15.03.2017 г. на ВАС заплатеното възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по издаденото срещу ищеца наказателно постановление е вреда, която е в пряка причинна връзка от неговото издаване. Това, че заплатеното възнаграждение почива на договорно основание /чл.40, ал.2 от ЗА/ не променя извода за наличие на пряка причинна връзка. Ангажирането на адвокат за правна защита при обжалване пред съда на наказателно постановление е израз на нормалната грижа на санкционираното лице за собствените му права и законни интереси, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да се уговори в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред срещу незаконосъобразното наказателно постановление. Ето защо, няма как връзката между заплатения хонорар на адвоката за защита и отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление да не е причинноследствена. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита по ЗАНН, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, конституционно гарантирано - чл.56 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорвания, ползвал същата.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения

иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в размер от 350 лева е неоснователно. Размерът е близък до минималния от 300 лева и съответства на фактическата и правна сложност на правния спор по н.а.х.д. №4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав. Настоящата инстанция счита, че възнаграждение в размер от 350 лева за съдебна защита в близък до минималния размер по чл. 18, ал. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е справедливо по смисъла на чл. 52 от ЗЗД и достатъчно да репарира претърпените имуществени вреди от ищеца.

Въз основа на изложеното съдът приема, че предявеният иск е основателен за сумата от 350лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за защита срещу Наказателно постановление № 18 – 4332 – 000182 от 05.02.2018г. на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменено с влязло в сила на 08.05.2019г. съдебно решение от 05.04.2019г. по н.а.х.д. № 4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав.

Относно разноските:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. С оглед изхода на делото на ищеца, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 10 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ от 13.05.2019г. Платеното по този договор възнаграждение е в размер на 400 лева. Основателно е възражението за прекомерност, предвид извършените процесуални действия по делото и решаването му в едно съдебно заседание. Следва възнаграждението да се определи в минимален размер от 300 лева по чл. 8, ал. 1, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица]I № 5 на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на Я. И. Р., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 350 (триста и петдесет) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение, във връзка със защита по административен ред и съдебно обжалване на Наказателно постановление № 18 – 4332 – 000182 от 05.02.2018г. на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменено със съдебно решение от 05.04.2019г. по н.а.х.д. № 4655/2018г. на СРС, НО, 136 – ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица]I № 5 на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ да заплати на Я. И. Р., ЕГН [ЕГН] сумата от 310 (триста и десет) лева, разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщението от

страните.

СЪДИЯ: